

Imaórák

24.

*...rég nem volnék, ha te nem
volnál...*

2022. augusztus

...Tudod, hogy itt valaki hatalmas
gondol veled, büntet és irgalmaz,
gyötör olykor, simogat vagy játszik,
hol apádnak, hol kíznódnak látszik:
de te bízol benne. Bölcs belátás,
bízni abban, kit nem értünk, Ádáz.

Babits Mihály: Ádáz kutyám

Ajánlás:

A hívő ember Isten-kapcsolata nem mentes a kétségektől, az elbizonytalanodástól, az útkereséstől. Az Isten vonzását érezzük szívünk-lelkünk mélyén, de gyakran mégis lázadozunk ellene. Ezen kettősségünkről gondolkodjunk júliusi imaóránkon Babits Mihály verseit, az ő vallomásait felhasználva.

Beköszöntő

Kedves Testvérek!

A nyár közepén egy kicsit „szétszélednek” az emberek. Közösségi programjaink, szentmiséink látogatottsága is erősen megcsappan. De a testi felüdülés, szellemi kikapcsolódás idején is szükségünk van Istenkapcsolatunk fenntartására, erősítésére. Sőt, a több szabadidő erre is kiváló alkalom.

2016-ban Babits emlékévként volt a költő halálának 75. évfordulója alkalmából. Ehhez kapcsolódva készült ezen imaóra anyaga. Az ő mély hite, Istenkeresése megjelenik a költészetében. Jelen válogatás csak vékony szelete ebbéli munkásságának. A felmerült gondolatok, tépelődések, megállapítások, vallomások költői megfogalmazása nekünk is segíthet az Isten felé vezető utunkon.

Így ajánlom a kedves Testvéreknek egy kis elmélkedésre sorozatunk augusztusi számát.

Az imaóra meghallgatható honlapunkon a Média/Imaórák menüben, ill. a Mária Rádió archívumában az Imaórák között:

2022.07.15. - 23:20

2022. augusztus

2016 júliusában a templomban jöttünk össze imaórára, ami a sokéves hagyományaink szerint zajlott. Szentségi énekünk nyitotta a közös imát, majd László atya szólt a jelenlévőkhöz:

***Szent vagy, Uram, szent vagy, minden fölött szent vagy.
Jézus kenyér színében, az Oltáriszentségben.***

Nyár közepén vagyunk, ilyenkor az ember igyekszik kipihenni az egész éves fáradalmait. Igyekszünk testileg felüdülni, de most összejöttünk ezen az estén, hogy lelkileg is felüdüljünk. Jézus Krisztus jelenlétében vagyunk, ajándékot szeretnénk adni neki, mégpedig önmagunkat. Rá akarjuk bízni egész életünket az Ő isteni irgalmas szeretetére. Kérjük, hogy legyen velünk, áldjon meg bennünket, s adja meg számunkra mindazokat a kegyelmeket, amelyre szükségünk van!

A keresztény ember élete, hitbéli élete nem diadalmenet, nem akadályoktól, nem problémáktól mentes menetelés Isten országa felé. Ha a szentek életét tanulmányozzuk, szinte mindegyikük esetében találkozunk lelki sivatagjaikkal, gyötrődéssel teli életszakasaikkal, nem egyszer Isten elleni háborgással, lázadásukkal is. De életútjuk összegzése mégiscsak a szentté válást eredményezte.

Mi mindnyájan az örök életre, az örök boldogság elnyerésére törekszünk. Természetesen mi is átélünk Istentől eltávolodott időszakokat, lelki szárazságot, kétségeket. Ez önmagában nem baj, nem is bűn, hanem őszinte Istenkeresésünk velejárója. Mindez jelzi, hogy nem vagyunk közömbösek, nem vagyunk lelkileg restek. A mélyebb kapcsolatok – emberi viszonylatokban is – igényességet, odafigyelést, erőfeszítéseket feltételeznek. Talán állíthatjuk, hogy Istenkeresésünk fokmérője lehet, hogy mennyit „birkózunk” Istennel.

A művészetek, a művészek alkotásaikon keresztül vallanak erről. A zenében, a festészetben, szobrászatban, irodalomban számtalan példát említhetnénk az ember Isten utáni, kétségekkel és reményekkel teli vágyódására. Ma este az Esztergomhoz sok szállal kapcsolódó Babits Mihály költészetét hívjuk segítségül ezen kétségeink, reményeink és bizonyosságaink megfogalmazásához. A mai alkalomra kilenc Babits verset választottam, ezek alapján gondolkodunk a saját hitünkről. Kezdjük közös imával:

Hozzád fordulok, Atyám, mindenható Isten: őszinte szívvel és kicsinységem tudatában hálát adok Neked, s egész lelkemmel kérlek, rendkívüli jószágodban fogadd jóakarattal könyörgésemet: hatalmaddal űzd el az ellenséget tetteimtől és cselekedeteimtől, erősíts engem a hitben, kormányozd értelmem, adj nekem bensőséges gondolatokat, és vezess el engem boldogságod birtoklására! Vezess el engem arra, hogy Téged mindenkinél és mindennél jobban szeresselek! Ámen.

„Az Isten tudja, mit cselekszik, /Magas tervébe nem lát a vak ember, /S kérdőre vonnunk őtet nem szabad...” valljuk mi is Petőfi apostolával. Bár sokszor nem értjük a miérteket, mégis bízunk benne. Babits most következő verse már így előre összefoglalja mai imaóránkat.

Ádáz kutyám

Ádáz kutyám, itt heversz mellettem.
Amióta a gazdád én lettem,
ez a hely a legjobb hely tenéked:
nem érhet itt semmi baj se téged.
Rajtam csügg a szemed, hív imádás
együgyű szálán csügg, boldog ádáz.

Mert boldog ki jámborul heverhet
valami nagy, jó hatalom mellett.
S te jámbor vagy, bár olykor asszonykád
bosszújára megrablod a konyhát
s csirkét hajszolsz vadul a salátás
ágyakon át: jámbor, noha - Ádáz.

Elcsavarogsz néha messze innen,
el is tévedsz kóbor hegyeinkben;
avagy titkos kalandjaid vannak.
Ág tép, gonosz ebek rádrohannak,
zápor is lep, szőröd-bőröd átáz:
ázva, tépve jössz vissza, kis Ádáz.

Visszajössz, mert ugyan hova mennél?
Hol lehetne egyéb helyed ennél?
Szimatodból ezer láthatatlan
ösvény vezet téged mindenhol
hívebben, mint bennünket a látás:
minden ösvény *ide* vezet, Ádáz.

Tudod, hogy itt valaki hatalmas
gondol veled, büntet és irgalmaz,
gyötör olykor, simogat vagy játszik,
hol apádnak, hol kínzódnak látszik:
de te bízol benne. Bölcs belátás,
bízni abban, kit nem értünk, Ádáz.

Óh, bár ahogy te pihensz lábamnál,
bizalommal tudnék én is Annál
megpihenni, aki *velem* játszik,
hol apámnak, hol kínzómnak látszik,
égi gazda, bosszú, megbocsátás,
s úgy nem értem, mint te engem, Ádáz!

Lelki sötétségünk idején néha mi is pörölünk az Istennel. Bajainkban mi is átéljük az Istentől elhagyatottságot, vagy legalább is így érzünk:

Isten gyertyája

Engem nem tudtak eloltani:
élek és itt vagyok, itten!
Pedig nagy világ-szelek elé
emelted hős, vak, kicsi gyertyád -
mit akarsz velem, Isten?

Szégyen-szél, fattyu-lehellet is
zord annak, aki mezíten:
gyötörni tud, eloltani nem,
míg viaszom csöppig kisirom -
mit akarsz velem, Isten?

Inog a láng már és tövig ég
bölcs, szent, konok kezeidben. -
S új szelek jönnek, fattyu-vihar,
vakarcs-poklok szégyen-fuvalma -
mit akarsz velem, Isten?

Mért tart magasra nagy tenyered?
és milyen éj vize zug lenn,
hol sisteregve kiszenvedek
ha majd kegyetlen beledobsz, hogy
körmödre ne égjek, Isten?

Efféle háborgásaink közben – vagy után – azért mindig igyekszünk Istenhez visszatérni, mert Péter apostollal mi is valljuk: „*kihez mehetnénk Uram, az örök élet igéi nálad vannak*” Ebben a szellemben imádkozzunk közösen:

Ó, Jézusom, Megváltóm, itt vagyok lábaidnál! Szeretem, dicsérem és áldom egész szívemből isteni gondviselésedet mindenért, amit rám küldtél vagy megengedtél. Mert mindaz, ami általad történik, jó és csodálatra méltó. Szent akaratom történik mindenben és minden által, bármennyire lázadozzék is ellene természetem. Legyen áldott és imádott isteni végzésed mindörökké! Ég és föld előtt megvallom, teljes szívemből hiszem, Uram, hogy igazságos vagy, és hogy ezt a szenvedést, sőt, sokkal többet is megérdemlek bűneimért. Azért ezt a megpróbáltatást szívemből vállalom a te dicsőségedre, igazságod kiengesztelésére, szent akaratom teljesítésére, szenvedésed iránti tiszteletből, melyet bűneimért viseltél el. Ámen.

Isten útjai nem az ember útjai. Isten gondolatai nem a mi gondolataink. Rosszra hajló természetünk ellen mindvégig küzdenünk kell.

Intelem vezeklésre

Mivel e földön jónak lenni oly nehéz
erényeid elhagynak mint az ifjuság,
de bűneid utánadjönnek, mint a hű kutyák
s ha netán elfáradva az uton leülsz,
mind köribéd telepszik és arcodba néz
nyugodtan, mintha mondanák: »Nem menekülsz!« -
s ha néha egyet bottal elkergetsz és messzeversz,
kicsit hátrábbhuzódik, és ha nem figyelsz,
megint előjön, kezed nyalja, s mintha már
lelked belső helyein és zugaiban
kotorna nyelve ragadósan, sikosan,
és érzed már hogy többé nem kergetheted
s nem verheted hacsak magadat nem vered
verd! verd! ezer bűn nyelve lobog benned mint a tűz
és lelked már nem is egyéb mint ez a tűz:
te csak a bűnök teste vagy, mely lábon jár
s viszi és rejti mint legmélyebb lényegét
s önbelsejét, az önzést és rossz vágyakat,
mint a bélpoklos poklát mely benne rohad
és őt is elrohasztja viszi mint az örület
vak égését, ezt a sivár belső tüzet
amelyben minden bölcs erő és fiatal
erény úgy illan el, mint tűzben az olaj,
légbe leng fel és híg egek felé enyész -
mivel e földön jónak lenni oly nehéz!

A gondolkodó ember eljut Isten fogalmáig, és valahogy viszonyul hozzá, valamit kezd vele. És egyre jobban vágyódik utána. Egy dal a Padlás című musical-ből:

Fényév távolság

Lehet számtalan hely, ami szebb és jobb a mi Földünknel.

Lehet, létezik ő is, Aki többre képes az embernél.

Egyszer ismeretlen távolba vágyom, máskor megriaszt egy álom:

Hogy a hang, hogy a csend, hogy a fény, hogy a tűz

Már nem vigyáz e cseppnyi földre, s el kell mennünk mindörökre.

Fényév távolság, csak hallgatom, csak bámulom.

Zengő fényország, hogy láss csodát egy életen át!

Nézem tisztaságát, mégsem értem, hallom hangjait és el nem érem.

Ott a tenger, itt az én hajóm...

Hát itt ez a hely, amit sokszor boldogan elhagynék.

És itt ez az élet, amit sokszor nem nagyon értünk még.

Néha könnyebb lenne elmenekülni, tiszta fénybe merülni,

De a jel, ami szól, de a hang, ami hív

Még nem mond semmit, meddig érek, s lesz-e út, hogy visszaérjek.

Fényév távolság, csak hallgatom, csak bámulom.

Zengő fényország, hogy láss csodát egy életen át!

Nézem tisztaságát, mégsem értem, hallom hangjait és el nem érem.

Ott a tenger, itt az én hajóm...

Nekem itt van dolgom, nekem itt vannak álmaim...

Presser Gábor / Sztevanovity Dusan

Istenkeresésünk folyamán sokszor kell önmagunkkal is szembenézni, önmagunkra tekinteni. És ez a szembesülés nem mindig felemelő érzés. Jó, ha ezt a szerető, megbocsátó, irgalmas Isten szemével tesszük.

Psychoanalysis Christiana

Mint a bókos szentek állnak a fülkében
kívülről a szemnek kifaragva szépen,
de befelé, hol a falnak fordul hátok,
csak darabos szikla s durva törés tátog:
ilyen szentek vagyunk mi!

Micsoda ős szirtből vágták ki lelkünket,
hogy bús darabjai még érdesen csüngnek,
érdesen, szennyesen s félig születetlen,
hova nem süt a nap, hova nem fér a szem?

Krisztus urunk, segíts meg!

Hallottunk ájtatos, régi faragókat,
kik mindent egyforma türelemmel róttak,
nem törődve, ki mit lát belőle s mit nem:
tudva, hogy mindent lát gazdájuk, az Isten.

Bár ilyenek lennénk mi!

Úgyis csak az Úr lát mindenki szemével,
s hamit temagadból szégyenkezve nézel,
tudd meg, lelkem, s borzadj, mert szemedén által
az Isten is nézi, az Isten is látja!

Krisztus urunk, segíts meg!

Óh jaj, hova bujhatsz, te magadnak-réme,
amikor magad vagy az Itélő kéme?!
Strucc-mód fur a percek vak fővenye alá
balga fejünk, - s így ér a félig-kész Halál,
s akkor mivé leszünk mi?

Gyónatlan és vakon, az évek szennyével
löknek egy szemétre a hibás cseréppel,
melynek nincs csörgője, s íze mindörökre
elrontva, mosatlan hull vissza a rögbe.

Krisztus urunk, segíts meg!

Ki farag valaha bennünket egészre,
ha nincs kemény vésőnk, hogy magunkat vésne,
ha nincs kalapácsunk, szüntelenül dülő,
legfájóbb mélyünkbe belefűrő fűrő?

Szenvedésre lettünk mi.

Szenvedni annyi, mint diadalt aratni:
Óh hány éles vasnak kell rajtunk faragni,
míg méltók nem leszünk, hogy az Ég királya
beállítson majdan szobros csarnokába.

Krisztus urunk, segíts meg!

Isten szeretete és irgalma körülölel, vezet bennünket egész életünk során.
Szeretnénk erre szépen válaszolni – imáinkban is.

Jónás imája

Hozzám már hűtlen lettek a szavak,
vagy én lettem mint túláradt patak
oly tétova céltalan parttalan
s úgy hordom régi sok hiú szavam
mint a tévelygő ár az elszakadt
sövényt jelző karókat gátakat.
Óh bár adna a Gazda patakom
sodrának medret, biztos úton
vinni tenger felé, bár verseim
csücskére Tőle volna szabva rim
előre kész, s mely itt áll polcomon,
szent Bibliája lenne verstanom,
hogy ki mint Jónás, rest szolgája, hajdan
bujkálva, később mint Jónás a Halban
leszálltam a kinoknak eleven
süket és forró sötétjébe, nem
három napra, de három óra, három
évre vagy évszázadra, megtaláljam,
mielőtt egy mégvakabb és örök
Cethal szájában végkép eltűnök,
a régi hangot s, szavaim hibátlan
hadsorba állván, mint Ő sugja, bátran
szólhassak s mint rossz gégéből telik
és ne fáradjak bele estelig
vagy mig az égi és ninivei hatalmak
engedik hogy beszéljek s meg ne haljak.

Az imába nem szabad belefáradnunk, hiszen tudjuk, hova szeretnénk
eljutni földi életünk végére. Énekeljünk erről.

*Mi csak vándorok vagyunk itt a földön,
Vándorként éljük életünk.
És a szívünk úgy vágyik égi hazánkba
Jézushoz, mert Ő az Úr.*

***Ha földi sátrunk egyszer összedől,
az életünk majd véget ér,
az angyaloknak kórusához társul énekünk
a szentekkel zengjük örökké.***

***||:Áldunk Téged, imádunk Téged,
Mert szent kereszted által megváltottad a világot. :||***

Boanergész, Varga Attila

Néha egész jól el tudjuk helyezni magunkat az Úr térképén, és a hozzá és a világhoz való viszonyunkat is meg tudjuk fogalmazni.

Zsoltár Gyermeckhangra

Az Úristen őriz engem
mert az Ő zászlóját zengem.

Ő az Áldás, Ő a Béke
nem a harcok istensége.

Ő nem az a véres Isten:
az a véres Isten nincsen.

Kard ha csörren, vér ha csobban,
csak az ember vétkes abban.

Az Úristen örök áldás,
csira, élet és virágzás.

Nagy, süket és szent nyugalma
háborúkat meg se hallja.

Csendes ő míg mi viharzunk
békéjét nem bántja harcunk.

Az Úristen őriz engem,
mert az Ő országát zengem.

Az Ő országát, a Békét,
harcainkra süketségét.

Néha átokkal panaszlom
de Ő így szól: "Nem haragszom!"

Néha rángatom, cibálom: -
tudja hogy csak őt kívánom.

Az is kedvesebb számára,
mint a közömbös imája.

Az Úristen őriz engem
mert az Ő zászlóját zengem.

Hogy daloljak más éneket,
mint amit Ő ajkamra tett?

Tőle, Hozzá minden átkom:
hang vagyok az Ő szájában.

Lázás hang talán magában:
kell a szent Harmóniában.

S kell, hogy az Úr áldja, védje
aki azt éneklí: Béke!

Földi küzdelmeinkben, vívódásainkban nem maradtunk egyedül. Jézus velünk van, velünk maradt.

Eucharisztia

Az Úr nem ment el, itt maradt.
Őbelőle táplálkozunk.
Óh különös, szent, nagy titok!
Az Istent esszük, mint az ős

törzsek borzongó lagzikon
ették-itták királyaik
húsát-vérét, hogy óriás
halott királyok ereje

szállna mellükbe - de a mi
királyunk, Krisztus, nem halott!
A mi királyunk eleven!
A gyenge bárány nem totem.

A Megváltó nem törzsvezér.
Ereje több, ereje más:
ő óriásabb óriás!
ki két karjával általér

minden családot s törzseket.
Egyik karja az igazság,
másik karja a Szeretet...
Mit ér nekünk a Test, a Vér,

ha szellemében szellemünk
nem részes és úgy vesszük Őt
magunkhoz, mint ama vadak
a tetemet vagy totemet?

Áradj belénk hát, óh örök
igazság és szent szeretet!
Oldozd meg a bilincseket
amikkel törzs és vér leköt,

hogy szellem és ne hús tegyen
magyarrá, s nőjünk ég felé,
testvér-népek közt, mint a fák,
kiket mennyből táplál a Nap.

Jézusnál mindig készen vár a segítség, a kegyelem. Ő nem erőlteti ránk magát, de javasolja: *kérjétek és kaptok, zörgessetek és ajtót nyitnak előttetek.* Közös imánkkal zörgessünk hát most az Ő ajtaján:

Uram, Jézus Krisztus! Erőt vesz rajtam a csüggedés, amikor csalódást okoznak az emberek, terveim kudarcba fulladnak, vagy váratlan események forgatják fel életemet. Ilyenkor a legszívesebben elmenekülnék a világból, az emberek elől. Bezárkóznék a magam kis világába, hogy egyedül legyek. De te nem hagysz magamra, hanem mellém állsz, tanítasz és megismerteted önmagadat előttem. Vezess engem vissza az emberi közösségbe, tanítványaid, követőid közé! Vezess engem az Atya közelébe, hogy a vele való kapcsolatomat helyreállítsam! Ámen.

Világunk sokféle baját látva - bizony elcsüggedünk, elfáradunk, olykor kétségbe esünk. Tesszük a dolgunkat, tesszük a jót, de csóváljuk a fejünket.

Cigány a siralomházban

Úgy született hajdan a vers az ujjam alatt,
ahogy az Úr alkotott valami szárnyas
fényes, páncélos, ízelt bogarat.

Úgy született később az ajkamon, mint
a trombitahang, mint a trombitahang
katonák szomjas, cserepes ajkain.

De ma már oly halkán, elfolyva, remegve jön,
mint beesett szemek gödreiben
remegve fölcsillan a könny.

Nem magamért sírok én: testvérem van millió
és a legtöbb oly szegény, oly szegény,
még álmából sem ismeri, ami jó.

Kalibát ácsolna magának az erdőn: de tilos a fa,
és örül ha egy nagy skatulyás házban
jut neki egy városi zord kis skatulya.

És örül, hogy - ha nem bírja már s minden összetört -
átléphet az udvari erkély rácsán,
s magához rántja jó anyja, a föld.

Szomorú világ ez! s a vers oly riadva muzsikál,
mint cigány a siralomházban.
Hess, hess, ti sok verdeső, zümmögő, fényes bogár!

Ha holtakat nem ébreszt: mit ér a trombitaszó?
Csak a könny, csak a könny, csak a könny hull,
s nem kérdi, mire jó?

Közös imánkkal kérjük Urunk segítségét, hogy sok gyarlóságunkat, meg a minket körülvevő világ sok zűrzavarát látva ne legyen rajtunk erőt a csüggedés, hanem épp a beismerésünk, felismerésünk, alázatunk erősítse bennünk az Istenhez tartozásunk tudatát, érzését. És ezzel az imával el is köszönünk ma estére az Oltáriszentségben ma is velünk tartó Urunktól.

Istenem, bocsásd meg gyermekkorom sértéseit, felnőttkorom sok rettenetes bűnét, mindazt, amit a mai napig elkövettem a jelen pillanatig. Segíts, Istenem, ítéld bennem halálra a régi gonosz, langyos, hűtlen, gyönge, határozatlan, elbágyadt embert, és „teremts bennem új szívet”! Neked szentelem életem második felének minden pillanatát. Add, hogy jövőm teljes ellentétben legyen múltammal, hogy jövőm fizessen a múltért, hogy mindig a Te akaratodat tegyem, hogy minden pillanatban megdicsőítselek a Te akaratod mértéke szerint. Ámen.

Boldog Charles de Foucauld

Térdet, fejet hajtok, néked áldást mondok. Hiszem, itt vagy valóban, e nagy szakramentomban.

Áldás csengetés

Tebenned remélek, szívemből szeretlek. Készebb vagyok meghalni, mint Téged megbántani.

Babits néhány versének segítségével átgondoltuk saját bizonytalanságainkat, kétségeinket, de reményünket és Istenbe vetett feltétlen bizalmunkat is. Az a lényeg, hogy életünk őszinte Istenhez törekvés legyen, és majd el is jussunk Őhozzá. Mai utolsó versünkkel ajánljuk egész életünket – küzdelmeivel, bűneivel együtt az Ő szeretetébe és irgalmába.

Engesztelő ajándék

Cukrot, virágot, gyöngyöt szerettem volna hozni néked:
nincs gyöngyöm, cukrom, virágom.
Görnyedve hozom ahelyett s teszem a kezedbe, nézzed,
keserű életemet, egyetlen terhes gazdagságom.

Ez ami megmaradt még, e meztelen is gazdag élet,
s ezt sem *adom*, csak *visszaadom* már:
mert jól tudom, ki vagy? s hogy benned és általad élek,
kenyerem és levegőm! s rég nem volnék, ha te nem volnál.

Óh különös hatalom! szeretet erős gyengesége
- s óh gyenge erősség! oly védtelen benned...
Életem pórázát tartod, de téged bilincsel a vége
s mégis én vagyok zsarnok és hóhér, s te aki enged és szenved.

Letérdelek s úgy szánom-bánom óráid letörött virágát,
mint aki barbár talppal ment át egy drága réten:
óh ki gyógyítja meg az elrontott örömök rózsaaágát?
ki mondja a tiprott percnak: »Kelj föl, kis százszorszépem!«

Órák és percek helyett fogadd el egész életemet,
virágok helyett egész mezőt, noha föléggett és nem virágos:
de virághamvval, s lásd, könnyel is trágyás, s ha új plántáid beülteted,
minden szirmot földajkál s neked áldoz.

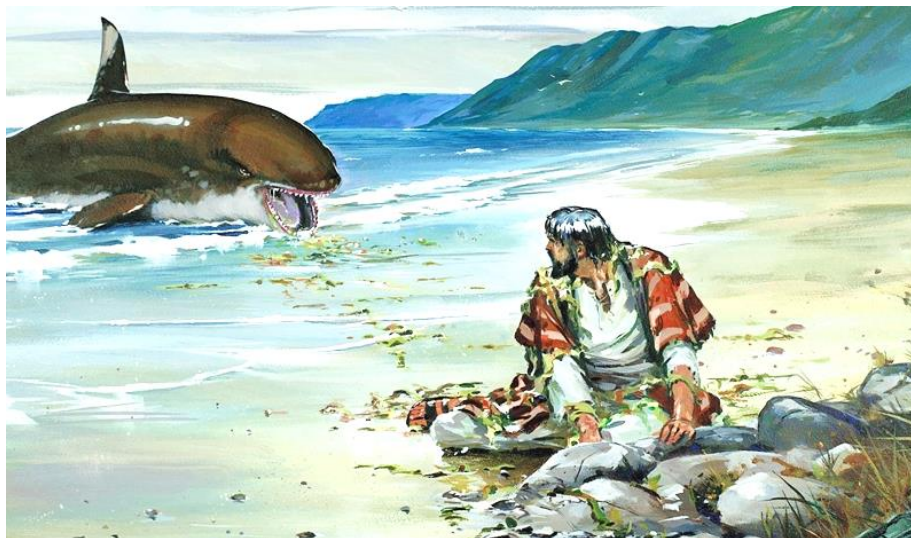
Befejezésül énekeljünk:

***Oldani Uram, s oldódni vágyom. Üdvözíteni, és üdvözülni vágyom.
Alkotni Uram, s alakulni vágyom, alkotni Uram, s alakulni vágyom.***

***Ékesíteni, és ékeskedni vágyom. Dalolni Uram, és dallá lenni vágyom.
Követeddé lenni és Érted tenni vágyom, követeddé lenni és Érted tenni
vágyom.***

***Lámpád vagyok, ha látsz engem, Ajtód vagyok, ha zörgetsz bennem.
Ki látod mit teszek, hallgass el engem, ki látod mit teszek, hallgass el
engem.***

Nyugodalmas jó éjszakát, dicsértessék a Jézus Krisztus!

...Bizd azt reám, majd szétválasztom én.
A szó tiéd, a fegyver az enyém.
Te csak prédikálj, Jónás, én cselekszem.
Ninive nem él örökké. A tök sem,
s Jónás sem. Eljön az ideje még,
születni fognak újabb Ninivék
és jönnek új Jónások, mint e töknek
magvaiból új indák cseperednek,
s negyven nap, negyven év, vagy ezer-annyi
az én szájamban ugyanazt jelenti...

Plébániai füzetek

Kiadó:

Esztergom-Városi Plébánia

Esztergom, Rudnay tér 9.

www.szentanna.extra.hu

T.: 06 33 312 291

A sorozat szerkesztője:

Nyitrai László

képviselőtestületi alelnök

Sokszorosítás:

Spori Print Vincze Nyomda